

punktet, og i saa Henseende kan jeg strax give den ærede sidste Taler den beroligende Forsikkring, at Anledningen til den trufulde Foranstaltning ingenlunde er den af ham forudsatte, nemlig at Finantsministeren paa Grund af hele Monarchiets Stilling ønskede at erholde en større Raadighed over Statens Midler, hvad enten de maatte tilhøre Fællesskassen eller den særlige Kasse. Jeg kan desuden ikke i allermindste Maade indsee, at den ene Minister har større Raadighed end den anden, idet de begge ere bundne til Budgetter og Love og ere ansvarlige for Rigsbagen, hvortil kommer, at jeg kan forsikre, at Anledningen til den skete Fordeling af Forretningerne er udgaaet fra mig. Jeg har nemlig i sin Tid paa det Bestemteste staaet paa Rigsdagens Side, da Spørgsmaalet, som et Dieblif syntes noget dunkelt, var, om Ansvarligheden med Hensyn til de særlige Finanter havde lidt noget som helst Skaar ved Fællesforfatningen, og jeg har saaledes fra den første Dag af ikke haadt den allermindste Tvivl derom, ligesom jeg ogsaa ved enhver Leilighed har udtalt, at jeg fandt denne Adskillelse i administrativ Henseende uhenigtsmæssig. Det vil derfor vistnok findes naturligt, at jeg, da jeg selv fik med disse Ting at gjøre, søgte at gjøre min Ansvarlighed gjældende, og det kunde jo ogsaa være, at der var dem, der deri kunde finde en Garanti for, at jeg, saavidt det stod til mig, vilde som Minister haandhæve, hvad jeg som Rigsdagsmand tidligere havde udtalt. De almindelige Betragtninger, som i sin Tid ledede mig til at klage over, ikke bestræbe — thi det kunde man ikke — den foregaaende Forandring, paatrængte sig mig imidlertid med fornødt Styrke, da jeg nu selv indtraadte i Ministeriet, og, for at udtrykke mig kort, skal jeg blot fremhæve, at det forekommer mig ganske klart, at denne Sondring af alle Vedkommende væsentlig var blevet betragtet som provisorisk. Jeg skal vistnok ikke benegte, at Forretningerne, navnlig fra den sidst aftraadte Indenrigsministers Side, ere blevne førte med fuldkommen Correcthed; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde altid er givet, at man til Indenrigsminister kan faae en Mand, der er ligesaa godt skikket til at være Finantsminister.

For nu noget nærmere at belyse, hvorledes den hele Sondring i administrativ Henseende i høi Grad bærer Præget af den Uhenigtsmæssighed, som efter min Mening fra første Færd af laa i Sagens Natur, skal jeg kun nævne, at det hele almindelige Tilsyn med Finantslovens Overholdelse, den hele Forberedelse af Budgettet og Ministeriets Stilling ligeoverfor Regnskabsvæsenet vare henlagte til Indenrigsministeriets Secretariat, som paa ingen Maade er indstiftet hertil, eller principielt er udrustet med de Kræfter, som til disse Sagens rette Røgt maae ansees for ønskelige. Oprindeligt var Pensionsvæsenet ikke underlagt Kongerigets Indenrigsminister, det er først ved Resolution af 21de Juni 1856, at Pensionerne udfondredes fra Finantsministeriet, forsaavidt de vedkom Kongerigets særlige Anliggender, og tilfaldt Indenrigsministeriets Secretariat. Jeg skal fremdeles bemærke, at for de directe Skatter var der et særligt Contoir, som stod under en Departements-Directeur i Indenrigsministeriet, dog med den forunderlige Tilfætning, at det for en enkelt Branche af Føllesanliggenderne, nemlig Rangskatten, henhørte under Finantsministeriet, og omvendt var der et særligt Contoir for det indirecte Skattevæsen, som i det Væsentlige hørte under Finantsministeriet, men som dog med Hensyn til enkelte Poster stod under Indenrigsministeriet. Hvad nu angaaer Bogholderiet, da var der vel i Indenrigsministeriets Secretariat indrettet en Slags Contrabogholderi, men det hele Bogholderi foregik egentlig i Statsbogholderiet, hvorpaa Indenrigsministeriet ikke havde og ikke kunde have nogen egentlig Indflydelse. Med Hensyn til den egentlige Kasseforvaltning var Forholdet det samme, en Lovhjemmel om dette Forhold gaves først ved Loven af 4de Marts 1857, forsaavidt vedkommer Reservefonden; men selv der hedder det kun, at det skal staae under den særlige Minister, der forestaaer Indenrigsministeriet, og jeg maa her strax gjøre opmærksom paa, at naar man taler om Indenrigsministeren som Kongerigets Finantsminister, da er det et Udtryk, der mangler ethvert officielt Præg, det har ikke større Betydning, end naar man kalder Finantsministeren Kongerigets Banquier; det er et Udtryk, hvorved man har vil-